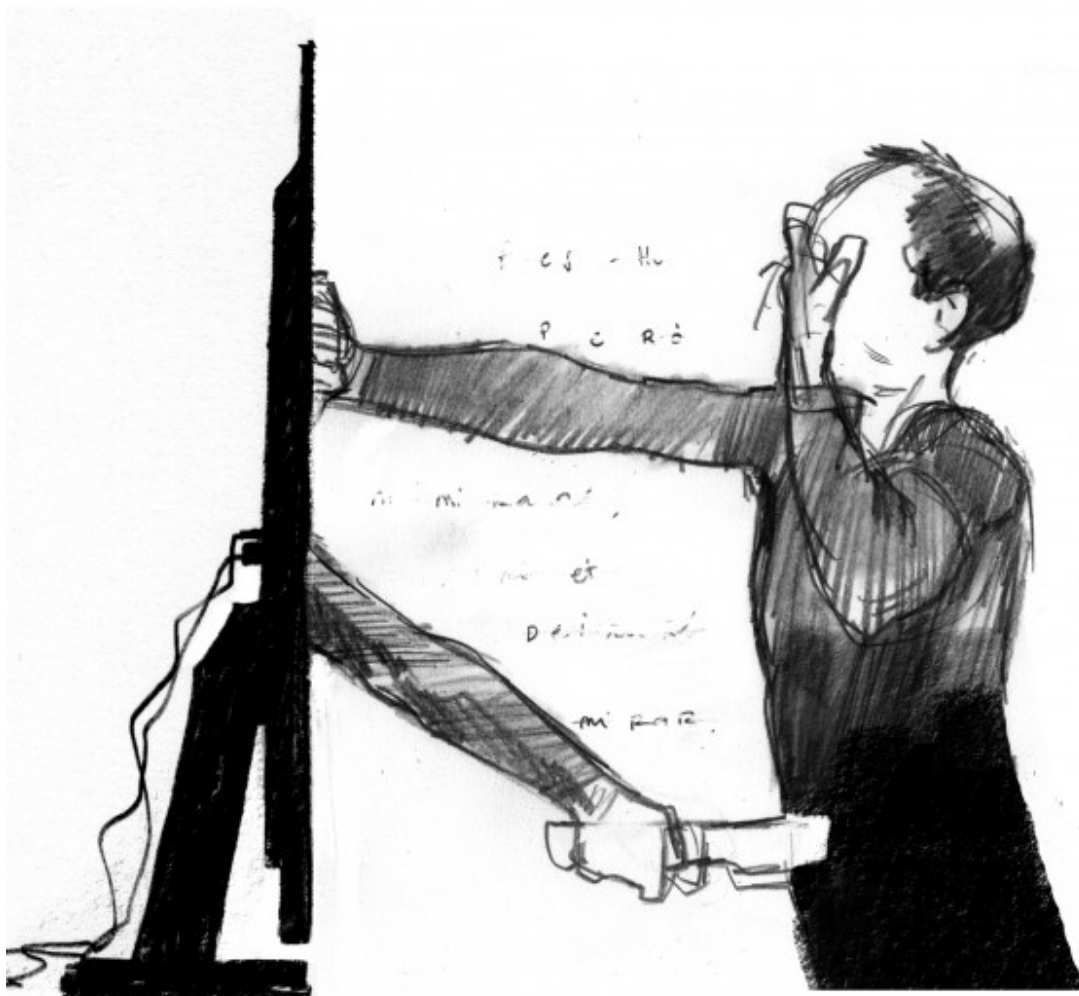

Drama

A hores d'ara la saturació se m'ha fet crosta i drama, drama, drama ja no vol dir res

Il·lustració: Jordi Lafebre

Cada vegada que la sento me n'allunyo una mica, i una mica, i una mica més. No em moc, no és això, és que se'm fa una crosta i el mal queda tapat i fa cada vegada menys soroll com quan li tapes fort la boca a algú que els dits se te li enfonsen a la galta i la boca se li fa un cau on no s'acaba entenent res. Això és el que em passa, com els passa als nens petits quan se'ls repeteix massa vegades un no, no, no, que mires si et fan cas i el cas que et fan és una crosta.

Això és el que em passa amb drama. Que la sento, i la diuen, i la repeteixen i la sento tants cops que m'emprenya. Drama, drama, drama, que vol pegar-me a l'estómac i afluijar-me les gònades. És l'espectacle de la tragèdia, que et vol prendre de la mà i passejar-te entre la merda i la pudor i la

mort i convertir-ho tot en una anècdota. És el porno-drama.

Si fos útil realment -si el porno-drama excités la consciència i la consciència em portés a vendre la butaca i sense butaca anés al món, al soterrat, al podrit, al que s'esmuny darrere el cadàver d'un nen estès a la platja-, em veuria les vergonyes. Totes, les que fan mal i no es tapen amb un "pobra gent? per cataplasma i una marejona dinant davant les notícies. Però no és útil, no ho és, perquè a hores d'ara la saturació se m'ha fet crosta i drama, drama, drama ja no vol dir res.

I així continua el drama, cridant a la víscera i la caritat mal entesa des de la pantalla d'un cine amb el terra ple de crispetes que ja recolliran uns altres, espero. Les tragèdies requereixen cap, cervell -una mica cada dia-, i potser és el cervell a qui precisament mai parla el porno-drama.